

SE ENVELLECEMOS XUNTOS

Se subo ata o teu berce
e me remonto polos anos
son neno contigo en mañás azuis
de balanzos e campás,
préndome ao vao da túa saia
e esperto ao amor
nun mencer cheo de alas.

Mais, se envellecemos xuntos,
se recorreremos o vieiro da vida
paso a paso,
mirarei nos teus ollos
o esvarar do tempo
inorde como un barco.

Se envellecemos xuntos
e desfago a madeixa dos meus días
au teu lado,
fareime confidente
do teu camiño sen pegadas,
do teu canto e do teu ánimo.

Compartirei o sal, o leito
e o abrazo,
saberei escuramente que o noso paso
polo mundo non é en balde.

Confundidos nun único latexo
acompañados,
seremos dous regatos marchando
nunha mesma auga,
dous lumes consumíndose
nunha sia chama,
dúas vagas acalando o seu fragor
na area final,
última praia.
Entre idas e voltas do azar
ou do destino,
ti serás a certeza.

Se envellecemos xuntos,
se te acompaño neste tránsito,
deixarei bolboretas lenes

nas túas pálpebras cansas,
escoitarei repenicar a chuvia
nas xanelas da nenez,
sentirei a túa voz
esmorecer en calma.

Bastarame para entendelo todo
a limpa mirada da túa luz sen ansia.

XULIO VALCÁRCEL